

Једног дана, а тај дан није далеко, ова земља ће бити или бетон и асфалт или рударски коп или једна велика депонија, а најпре, све троје заједно.

Пре неколико дана одборници градске скупштине Лозница су гласали за усвајање Просторног плана за Јадар чија је основна сврха да се великом међународном концерну омогући експлоатација литијума у овом подручју. Ти људи нису за само за осуду него и за дубоко жаљење јер су, фактички, потписали смртну пресуду за велики део овог подручја које ће белосветски капитал жртвовати на олтару грамзивости и профита.

Страдаће пољопривредно земљиште, реке, ваздух, нестаће села, иселиће се људи а копачи литијума ће, након што процене да су довољно зарадили, рудник напустити или препродати још горим од себе и отићи за новом зарадом. Јадар и Подриње ће остати са

ранама које више никад неће зарастати, затрованог земљишта и водотокова, кроз рушевине напуштених кућа и штала удариће коров, а сан о просперитету замениће кошмар беде и накнадна памет. За тридесет или мање година ће питање „Шта нам би?“ бити ирелевентно и реторичко. Они који су копали биће далеко, они који су им то омогућили трошиће на неким лепшим местима новац од провизије, док ће потомци тамошњих домаћина ламентирати над јаловином, шутем и прашином под којим ће лежати имања њихових предака.

За тридесет или мање година ће питање „Шта нам би?“ бити ирелевентно и реторичко. Они који су копали биће далеко, они који су им то омогућили трошиће на неким лепшим местима новац од провизије, док ће потомци тамошњих домаћина ламентирати над јаловином, шутем и прашином под којим ће лежати имања њихових предака

Кад схватимо да се литијум не једе, нити може да утоли жеђ, биће касно за све, чак и за кајање. Као што сада гледамо како Арапи којима је продата ПКБ корпорација, једну по једну гасе фарме крава, а оне које су задржали музу четири пута дневно па животине падају од исцрпљености, док прерађену луцерку из овдашње фабрике шаље у Абу Даби. Хоћемо ли сутра, кад овде погасе цео сточни фонд, млеко увозити из Емирата, као што данас од „Кока коле“ купујемо „Росу“ и „Књаз Милош“? Ко ће и како сутра одржавати онај мастодонт од Београда на води где смо најлепши део градског земљишта раскрчили сумњивим инвеститорима који ће, такође, кад извуку зараду, нестати у виду ластиног репа?

Гледао сам сопственим очима како је такозвана брза саобраћајница која треба да повеже Ваљево и Лајковац са ауто-путем Милош Велики, скидала имања тамошњих људи, а да некима од њих нису ни исплаћене надокнаде за експропријацију. Многи од њих више немају приступ до својих њива, а са зебњом чекају прве велике кише и поплаве које ће им, због промене конфигурације терена, поплавити оне преостале, заједно са кућама.

Ко је и зашто решио да једну пољопривредну земљу као што је Србија залије асфалтом и претвори у рударске копове и њене ресурсе и становништво препусти извозницима прљаве технологије који измештају села и систематски од Бора и Мајданпека, преко Смедерева до Панчева трују ваздух и околину? Ко је одлучио да је легитимно планинске реке сабити у цеви како би алави инвеститори зарађивали на тзв. зеленој струји, терјући отуд и оно мало људи што је преостало? Како се власти, које булазне о некаквом „српском свету“, уста пуних приче о кризи за

српски народ, не сетише да патриотизам може имати и економски предзнак, него су нам земљу изложили као робу на међународном бувљаку од које свако узима колико му треба, а плаћа колико хоће?

Сведочимо, готово ћутке, распродаји Србије и на крају неће бити само криви ови што то раде, него и ми који смо их пустили. Каква год да је ова, ми другу и резервну земљу немамо.

(Нова)